

när den dels berövade klagandena deras möjlighet att konkurrera "på lika villkor" med de andra företagen vad gällde att få sina böter nedsatta, dels fann att deras samarbete inte motiverade en nedsättning av böterna enligt tillkännagivandet och riktlinjerna.

Slutligen hävdar klagandena att tribunalen underlät att utöva sin fulla prövningsrätt för att i sak överpröva kommissionens bedömning rörande storleken på de slutliga böterna.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget (EGT L 1,2003 s. 1).

Överklagande ingett den 15 mars 2013 av Guido Strack av den dom som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 15 januari 2013 i mål T-392/07, Guido Strack mot Europeiska kommissionen

(Mål C-127/13 P)

(2013/C 147/24)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Guido Strack (ombud: H. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— upphäva den dom som tribunalen (fjärde kammaren) meddelade den 15 januari 2013 i mål T-392/07, i den mån som klagandens yrkanden inte bifölls i sin helhet,

— meddela dom i förevarande mål i enlighet med klagandens yrkanden i mål T-392/07, och

— förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader, samt

— i andra hand, upphäva det beslut som tribunalens ordförande fattade och enligt vilket mål T-392/07 tilldelades tribunalens fjärde avdelning.

Grunder och huvudargument

Klaganden har anfört nio grunder till stöd för sitt överklagande.

1. Det organ som fattade de angripna besluten var obehörigt och därigenom har det gjort sig skyldigt till förfarandefel och bristande motivering samt åsidosättande av artikel 6.1 i Europeiska konventionen om mänskliga rättigheter och grundläggande friheter (EKMR), artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (stadgan), artikel 50 andra meningen i domstolens stadga och artiklarna 12 och 13.1 i domstolens rättegångsregler, samt vidare bestämmelser i samband med att målet under förfarendets gång tilldelades en annan avdelning.
2. Förfarandefel och åsidosättande av förordning nr 1049/2001 (¹), artiklarna 6 och 13 i EKMR, artikel 47 i stadgan samt av principerna om rätten till ett effektivt domstolsskydd, om att höras och om en rättvis rättegång i samband med bristande motivering och missuppfattning av omständigheterna, vilket uppkommit genom att målet inte handlagts skyndsamt, genom att klagandens möjligheter att yttra sig har begränsats och att en skrivelse inte tagits upp bland handlingarna i målet, genom att handlingarna inte prövats tillräckligt av domstolen och att klagandens begäran om *in camera*-prövning av handlingarna avvisats, genom missuppfattning av omständigheterna, otillräcklig domstolskontroll och åsidosättande av principerna om fördelning av bevisbördan och en rättvis rättegång med avseende på frågan om huruvida handlingar är fullständiga och hur många andrahandsyrkanden som faktiskt gjorts enligt förordning nr 1049/2001, och genom överdrivet utdraget förfarande och rättsstridig behandling av skadeståndsyrkande.
3. Rättsligt fel, bristande precisering och motivering vad gäller formuleringen och utsträckningen av punkt 1 i domslutet — och de härtill knutna delarna i domen — i kombination med missuppfattning av omständigheterna, bland annat genom en felbedömning av klagandens fortsatta rättsliga intresse.
4. Missuppfattning av omständigheterna, bristande motivering och åsidosättande av tolkningsprinciperna med hänsyn till omfattningen av klagandens yrkande om tillgång till handlingarna i mål T-110/04.
5. Rättsligt fel, missuppfattning av omständigheterna och bristande motivering i samband med tillämpning och tolkning av artikel 4.1 b och 4.4 i förordning nr 1049/2001 jämfört med bestämmelserna om uppgiftsskydd.

6. Rättsligt fel, missuppfattning av omständigheterna och bristande motivering i samband med tillämpningen och tolkningen av artikel 4.4 i förordning nr 1049/2001.
7. Rättsligt fel och bristande motivering i samband med avvisandet av skadeståndsyrkandet i ansökan och i synnerhet åsidosättande av principerna om bevisupptagning och ett effektivt rättsmedel.
8. Åsidosättande av principen om ett effektivt rättsmedel i samband med avvisandet av klagandens yrkande i punkt 90 i mål T-392/07.
9. Rättsligt fel och bristande motivering i samband med beslutet om rättegångskostnaderna.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43).

Överklagande ingett den 18 mars 2013 av Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop arl, tidigare Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, och Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl av det beslut som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 22 januari 2013 i mål T-218/00, Cooperativa Mare Azzurro mot kommissionen

(Mål C-136/13 P)

(2013/C 147/25)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop arl, tidigare Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, och Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl (ombud: advokaterna A. Vianello, A. Bortoluzzi och A. Veronese)

Övriga parter i målet: Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C. och Europeiska kommissionen

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska

- upphäva eller ändra det beslut som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 22 januari 2013 i mål T-218/00,

Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl m.fl. mot kommissionen, vilket delgavs klagandena den 23 januari 2013 och genom vilket tribunalen ogillade talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2000/394/EG av den 25 november 1999 om stöd till företagen i Venedig och Chioggia enligt lag nr 30/1997 och lag nr 206/1995 avseende slopade eller minskade sociala avgifter (EGT L 150, 2000, s. 50), och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klagandena åberopar, som grund för överklagandet, felaktig rättstillämpning med avseende på de principer som EU-domstolen slagit fast i domen i målet Comitato "Venezia vuole vivere". Klagandena gör gällande att motiveringsskyldigheten i kommissionsbeslut om statligt stöd har åsidosatts och att det har förekommit felaktigheter vid åläggandet av bevisbördan för de villkor som anges i artikel 107.1 FEUF.

Tribunalen har, i det överklagade beslutet, inte följt EU-domstolens uttalanden i domen i målet Comitato "Venezia vuole vivere" av den 9 juni 2011. I den domen slog EU-domstolen fast att kommissionens beslut "i sig [ska] innehålla alla uppgifter som är nödvändiga för att kunna verkställas av de nationella myndigheterna". Kommissionens beslut innehåller inte de uppgifter som är nödvändiga för att det ska kunna verkställas av de nationella myndigheterna. Trots detta fann tribunalen inte att det fanns några brister i den metod som kommissionen valt i det överklagade beslutet, vilket utgör felaktig rättstillämpning.

Enligt de principer som EU-domstolen slagit fast i domen i målet Comitato "Venezia vuole vivere" är det i fråga om återkrav medlemsstaten, och alltså inte den enskilda stödmottagaren, som ska bevisa att villkoren i artikel 107.1 FEUF är uppfyllda i varje enskilt fall. I förevarande fall har kommissionen emellertid i det överklagade beslutet inte klargjort det "tillvägagångssätt" som använts för denna kontroll. Således beslutade Republiken Italien, eftersom den inte förfogade över de uppgifter som var nödvändiga för att vid återkravet visa att de förmåner som beviljats utgjorde statligt stöd till mottagarna, att i lag nr 228 av den 24 december 2012 (artikel 1 punkt 351 och följande punkter) föreskriva en omvänd bevisbörda. Detta strider mot gemenskapsrättspraxis. Enligt den italienska lagstiftaren ankommer det inte på staten, utan på det enskilda företag som mottagit det beviljade stödet i form av en lättnad, att bevisa att de aktuella förmånerna inte snedvrider konkurrensen eller påverkar handeln mellan medlemsstaterna. För det fall sådana bevis inte läggs fram presumeras förmånerna kunna snedvrider konkurrensen och påverka handeln mellan medlemsstaterna. Detta står uppenbart i strid med de principer som EU-domstolen slagit fast i domen i målet Comitato "Venezia vuole vivere".